
som-hi!

digital 5

Continguts

SOM-HI! CINEMA DIGITAL:

Blue Jasmine, per Salvador Montalt

ENTITATS:

- *L'activitat gegantera d'octubre*, Colla de Geganters de Malgrat de Mar

COL·LABORACIONS:

- *Després de la manifestació de l'11 de setembre, què? (II)*, per Anrise
- *La religió i l'espiritualitat*, per Jacint Espel
- *Una imatge DE CINE i "mil" paraules: Blue Jasmine*, per Francesc Fernández

Blue Jasmine

Salvador Montalt

Inesperadament, Woody Allen signa amb *Blue Jasmine* la que és una de les millors pel·lícules de la seva filmografia. Una obra lliure, gens esclava dels típics “gags” del cineasta, en la qual les seves dèries hi flueixen amb naturalitat, que formalment avança entre el passat i el present de la protagonista sense que li calguin pretextos per fer els salts temporals. Una obra narrativament fluïda i dramàticament colpidora, interpretada per una Cate Blanchett pletòrica, digna del millor dels Oscar de Hollywood, capaç de fer molt gran el personatge que li serveix el magnífic guió, del mateix Woody Allen.

L’(auto)engany és el tema per excel·lència de *Blue Jasmine*. En un moment del film, Cate Blanchett reconeix que ha mentit sobre el seu passat recent i sobre ella mateixa, “petits detall sense importància, perquè allò de debò important és qui sóc jo”, ve a dir. Aquí rau el drama, la tragèdia: qui és, ella? Qui és algú que s’ha perfumat fins el nom de pila, que defuig de la veritat per a viure la falsedat del somni (americà?) en què ha viscut i aspira a seguir vivint? Qui és? La resposta que dona la pel·lícula, en la seva darrera escena, no pot ser més punyent.

Les vicissituds de la Jasmine superen de llarg l'àmbit individual i prenen una lúcida dimensió col·lectiva. En la història d'aquesta novaiorquesa avesada al luxe i a les vanitats socials que ho perd tot i ha de sobreviure en condicions magres, hi ha el reflex de la crisi econòmica, desfermada precisament per gent com l'exmarit de la protagonista. Un altre engany dels que toca el film: “els negocis de risc baix i altíssim rendiment”, il·legals, que pagaven un estil de vida dispendiós en extrem, capaços d'engolir els quatre calés que gent modesta com Ginger, la germana de Jasmine, i el seu home, aconseguien i els lliuraven, delerosos de tastar també els plaers de la riquesa enlluernadora.

Un dels grans encerts de Woody Allen, a *Blue Jasmine*, és anar fent present aquell passat de

Director: Woody Allen. **Guió:** Woody Allen.

Repartiment: Cate Blanchett (Jasmine), Sally Hawkins (Ginger), Alec Baldwin (Hal), Peter Sarsgaard (Dwight), Louis C.K. (Al), Bobby Cannavale (Chili), Michael Stuhlbarg (Dr. Flicker), Andrew Dice Clay (Augie), Max Casella (Eddie, l'amic de Chili), Alden Ehrenreich (Danny, el fill), Tammy Blanchard (Jane, l'amiga de Jasmine).

Sinopsi: Quan toca fons i el seu matrimoni amb en Hal (Alec Baldwin), reeixit home de negocis, fa aigües, la Jasmine (Cate Blanchett), novaiorquesa tan esnob com elegant, decideix anar-se'n a ca la seva germana Ginger (Sally Hawkins), que viu en un piset a San Francisco, per a superar la crisi. En arribar a Califòrnia, la Jasmine està molt alterada, sota l'efecte dels antidepressius. És cert que encara lluu el seu tarannà de dona amb classe, però psicològicament és fràgil i no té cap mena de qualificació que li facilités de trobar feina. Per acabar d'adobar-ho, no li cau gaire bé el xicot de Ginger, en Chili (Bobby Cannavale), a qui té com un “fracassat”, tant com l'exmarit de sa germana, l'Augie (Andrew Dice Clay). La Ginger, adonant-se de com n'està de malament, la Jasmine, li proposa que es dediqui a la decoració d'interiors, pensant que no mostrarà desdeny per una professió com aquesta. Mentrestant, la Jasmine accepta a contracor de treballar com a recepcionista en un consultori dental; però el seu amo, el Dr. Flicker (Michael Stuhlbarg) no tardarà a assetjar-la... Per la seva banda, la Ginger es convenç que la Jasmine té raó quan li fa veure que les seves aventures sentimentals són un autèntic desastre, per la qual cosa comença a sortir amb l'Al (Louis C.K.), enginyer de so. I en aquestes que la Jasmine veu el final del túnel, en conèixer en Dwight (Peter Sarsgaard), diplomàtic atret per la seva bellesa, elegància i distinció. Però la Jasmine té una feblesa: només viu per la mirada dels altres i no hi ha manera que vulgui encarar la realitat. Així és que a partir d'aquell moment no farà sinó precipitar la seva pròpia caiguda....

bonança en què ningú es qüestionava d'on venia l'abundància. Els continus flasbacks no tallen el fil narratiu, no trenquen cap ambient: tot al contrari, ho nodreixen, ho enforteixen. I és que en aquest present, de vaques magres per a la protagonista, no hi ha cap regeneració, l'experiència (dura) no ha servit per a expiar el pecat i renéixer amb una puresa que obri portes a un futur diferent. Ben al contrari, talment un dimoni temptador, la Jasmine du la seva germana, mancada d'ambició, a tastar el nèctar d'un il·lusori ascens social. Ella mateixa, en el pitjor moment, torna a optar per aquesta via, en què l'engany segueix campant-se-les.

Pel que es desprèn d'aquest film, Woody Allen veu múrriament la qüestió de l'ascens social. En Chili, l'actual home de Ginger, es troba molt bé en el lloc modest que ocupa dins de l'escala social i es mostra interessat a gaudir dels petits grans plaers de què pot disposar més que no pas a aspirar a d'altres. L'Augie, l'exmarit de Ginger, era i és conscient que treballant no pot escalar posicions: tan sols un cop de sort en forma de loteria li ha ofert la possibilitat de fer el salt, muntant-se pel seu compte. En Hal, l'exmarit de Jasmine havia arribat molt amunt... amb martingales! En contrast, queda en Danny (el fill d'en Hal), reeixit alumne de Harvard, l'oportunitat de "blanquejar" la posició social de la família, que acaba resignat a la situació en què queda, després de tot el que ha passat. Pel que fa a les dones, sembla que Woody Allen els reservi l'oportunitat que els atorga el seu atractiu sexual, com a eina per a l'ascens. Certament, Jasmine pensa en la via d'acabar els estudis universitaris i, davant les necessitats preemptòries, tira per aprendre informàtica per a formar-se "on-line" en decoració d'interiors: ocupacions que li permetin un estatus diferent al que pot aspirar sa germana treballant en un supermercat. Però davant les dificultats, l'únic que camí que realment s'acaba provant és el de trobar un bon partit...

Curiosament i significativament, en aquesta pel·lícula el Nova York de Woody Allen queda associat al luxe vanitós de peus de fang, a la mentida institucionalitzada; en contraposició a un San Francisco, en què veiem classe treballadora, amb els seus habitatges modestos (ni que sigui comparativament), i on la mansió de gent benestant que se'ns mostra és... d'un alt funcionari del Departament d'Estat amb vocació política!

El personatge de Jasmine i la interpretació que en fa Cate Blanchett han dut a esmentar sovint *Un tramvia anomenat desig*, d'Elia Kazan, especialment pel paper de Blanche Dubois que hi encarna magistralment Vivien Leigh. Si se'm permet, però, jo hi afegiria que tot *Blue Jasmine* té també alguna cosa d'*El gran Gatsby* a l'inrevés: a la novel·la d'Scott Fitzgerald, en Jay Gatsby ha arribat de fora a Nova York i viu en un luxe tan enlluernador com basat en activitats dubtoses; per amor, viu en una mentida, conscientment, però finalment tot se li ensorra. La Jasmine de Woody Allen fuig de Nova York i tot se li ha ensorrat, víctima de la mentida que ha viscut i el despit amorós té molt a veure amb el que li ha passat. Ella, però, no ha mort i ha quedat enganxada a l'engany... El Gatsby era una criatura dels "alegres anys vint" i la Jasmine n'és dels "anys de la bombolla", èpoques tan l'una com l'altra que han acabat amb crisis greus. •

L'activitat gegantera de la Colla

Colla de Geganters de Malgrat de Mar

19.10.2013 BANYOLES:

A la capital del Pla de l'Estany hi vàrem anar convidats amb motiu dels actes de la Festa Major de Sant Martí. Va ser una cercavila de tarda molt engrescadora i molt animada. Vàrem recórrer els bonics carrers del centre de la vila acompanyats per les colles Geganteres de La Cellera, Flaçà i Palau Solità i Plegamans. I hem de destacar l'entusiasta participació dels habitants de Banyoles, sobretot dels més menuts, que van animar en tot moment la nostra cercavila i ens van fer sentir com a casa.

27.10.2013 MALGRAT DE MAR – CORRELENGUA:

Un any més vàrem col·laborar en els actes del Correllellengua de Malgrat de Mar fent una cercavila amb els nostres gegants en Bernat i n'Eulàlia i acompanyats pels nostres estimats Diables Rat-spenatsinfernals. Sempre és una gran satisfacció fer una cercavila a casa nostra perquè és molt gratificant sentir la proximitat i el caliu dels nostres veïns i veïnes que també col·laboren a que qualsevol petita cercavila esdevingui una gran festa de les nostres tradicions.

10.11.2013 VILALLONGA DE TER:

Com cada d'any els nostres amics de Vilallonga de Ter, aquest petit i bonic municipi del Ripollès, ens van convidar a la seva Festa Major de Sant Martí i, una vegada més, vàrem anar de bon grat. Juntament amb les colles de Sant Joan de les Abadesses i d'Ogassa vàrem fer l'habitual cercavila pels petits carrers de Vilallonga en un matí mig ennuvolat i una mica fresc, per bé que no tan fresc com en darreres ocasions. Com de costum agraïm l'hospitalitat de la Colla de Geganters de Vilallonga i els felicitem per la seva fal·lera gegantera i tabalera. •

COL-LABORACIONS

Després de la manifestació de l'11 de setembre, què? (II)

Anrise

De veritat es creuen que són els nostres protectors, i en realitat són els carcellers, si no fos així, no ens posarien tantes traves i en comptes del no inamovible, ens deixarien aplicar la democràcia i autoritzarien que es fes el desitjat referèndum. *[Segueix de l'escrit del mes passat]*

Ara bé, què passaria si l'hipotètic referèndum es guanyés per àmplia majoria? Que el nostre govern es veuria abocat a lo que es va comprometre, i hauria de declarar Catalunya, Estat independent, i després amb totes les peripècies que ens han fet passar i carregats de raó, començaria la peregrinació de demostrar a Europa, amb argumentacions, que l'Estat al qual pertanyíem era opressor i no accepta, ni acceptarà mai que un poble pugui decidir el seu futur fent una consulta democràtica. Desavantatges que tindríem, segons els nostres carcellers, si la segregació fos una

realitat. Després d'aquest fet de segregar-nos de l'Espanya indissoluble, com que no podrien assimilar-ho, aplicarien tota la maquinària del seu poder per pressionar Europa com han fet fins ara, a la no integració i continuarien bombardejant Catalunya i els catalans, amb tota l'artilleria pesada amb obusos i fins amb míssils de llarga distància, per fer-nos entrar en raó, com si això, després dels maltractes rebuts fora possible.

1. Continuarien amb la retòrica que la segregació d'Espanya no era possible, i si ho fos, automàticament quedaríem fora de la Unió Europea, que segons diuen, consta en els acords comunitaris en vigor.

2. Que per ser un país independent segregat d'Espanya, tota els avenços que fossin possibles del nou Estat, estarien fora de la llei i s'hauria de començar de nou, com un nadó acabat de néixer.

3. El més greu de totes les afirmacions que prediquen amb mala intenció, és que els pensionistes perdrien la seva pensió, però no expliquen que la llei aplicada per ells, les pensions han perdut en cinc anys un tant per cent del poder adquisitiu molt accentuat.

Tot això i més ho diuen per fer-nos por, i ens recorden constantment, que volem emprendre un camí equivocat, i en la seva ofuscació no entenen ni volen reconèixer, que un poble es mereix tots els respectes, i quan pren una decisió tan important com és la separació, és que n'estan farts i volen desenvolupar un nou futur per les noves generacions, i això a Espanya no els agrada; per això no ens deixen expressar-nos amb total llibertat, i apel·len una vegada i una altra a la Constitució, com si fos una barrera inamovible i no és així; si no fossin tan tancats, ens deixarien fer-la i que els catalans poguessin expressar lliurement a les urnes les ànsies de llibertat d'un poble, que pels mal tractes rebuts, es vol independitzar. Però abans de fer-ho caldria parlar-ne abastament, per explicar una vegada i una altra fins que s'entengués, quina classe de país volem; i és notori que amb separació i declarada la independència, seríem lliures de la carrega del "jou i el serret", que durant centenars d'anys ens han aplicat, i al ser totalment autònoms, podríem desenvolupar la nostra manera de fer, sense interferències de ningú, i això és el que desitja una part important de la població catalana

Avantatges previsibles que tindriem al ser independents: després de la separació i instaurada la independència, si volem ser diferents com prediquem, com a punt de partida del nou govern per començar a treballar, hauria de fer una nova llei electoral que fos equitativa i justa per tots, tantes vegades inclosa en les campanyes i mai executada, i quan la tinguéssim, com més aviat millor fer eleccions i que tots els catalans puguin expressar-se amb el seu vot a les urnes, per constituir un nou govern i si pot ser de polítics joves, que no estiguin ancorats al passat, i a partir d'aquí, el nou govern ha de començar a desenvolupar un nou aparell administratiu del funcionariat, equivalent a les nostres necessitats., ni un més ni un menys, i després començar a prendre decisions d'Estat, per posar en moviment la nació i una de les prioritats que s'hauria d'atorgar al nou govern, seria entrar en negociacions amb Europa, si volem ser integrants de la Unió, i per descomptat també, negociar amb el govern espanyol per deixar les coses clares, com més aviat millor, i al mateix temps amb la mateixa prioritat, instaurar l'òrgan de l'agència tributària de recaptació dels nostres impostos, i quan els tinguem, fer la distribució equitativa amb saviesa; si ens ho proposem, aconseguirem ser un mirall en la manera de fer pàtria, perquè és sabut i molts economistes ho han afirmat, que Catalunya genera prou riqueses per poder mantenir l'estatus de benestar social de tota la població, si la distribució, és aplicada a tots els òrgans del país, amb la justa mesura perquè puguin desenvolupar les seves necessitats; però també, si volem ser diferents, s'ha de prescindir dels òrgans de privacitat i que són les sangoneres de l'administració, i declarar servei públic la sanitat, l'educació, la investigació i tots els ens de benestar social.

El nou govern també ha de lluitar perquè flueixi el crèdit, i per aconseguir-ho, si cal, nacionalitzar la banca; també és prioritari que l'ens de col·locació ha de fer mans i mànigues perquè l'empresariat participi en que sigui possible la creació de treball, i s'ha de donar vies alternatives a la gent emprenedora i als petits empresaris, que són els que poden produir riquesa, i així poder reduir l'atur, aquesta xacra tan accentuada en la nostra societat, i així es poden aconseguir nous afiliats a la seguretat social, es recaptarà més i es podrà fer el repartiment més equitatiu, començant pels minusvàlids, els ens socials i els jubilats.

Crec que la quimera que perseguim i que tenim en ment, és que en un futur els nostres anhels es poden fer realitat, i a partir d'haver-ho aconseguit, serem una nació emergent, que en aflorar el sentit patriòtic de desenvolupar pel futur un país lliure del llast de cadenes, i si no decaïem en el llarg camí que volem emprendre, encara que ens costi sang i llàgrimes, arribarem a aconseguir-ho. •

COL·LABORACIONS

La religió i l'espiritualitat

J.E.

La religió no és només una, n'hi ha a cents.
L'espiritualitat és una de sola.

La religió és per aquells que dormen.
L'espiritualitat és per aquells que estan desperts.

La religió és per aquells que necessiten que algú els digui què han de fer,
o volen ser conduïts.
L'espiritualitat és per aquells que estan atents a la seva Veu interior.

La religió té tot un conjunt de regles dogmàtiques.
L'espiritualitat et convida a raonar-ho tot, a qüestionar-ho tot.

La religió amenaça i espanta.
L'espiritualitat dóna Pau interior.

La religió parla de pecat i de culpa.
L'espiritualitat et diu: "aprèn de l'error".

La religió ho reprimeix tot, dóna falsedat.
L'espiritualitat ho transcendeix tot, et fa vertader.

La religió no és Déu.
L'espiritualitat ho és Tot, i per tant és Déu.

La religió no indaga ni pregunta.
L'espiritualitat ho qüestiona tot.
La religió és humana, és una organització amb regles.
L'espiritualitat és Divina, sense regles.

La religió és causa de divisions.
L'espiritualitat uneix.

La religió busca que l'acreditin.
L'espiritualitat l'has de buscar.

La religió busca els preceptes d'un llibre sagrat.
L'espiritualitat busca allò sagrat en tots els llibres.

La religió s'alimenta de la por.
L'espiritualitat té la seva font en la Confiança i en la Fe.

La religió és viure en el pensament.
L'espiritualitat és viure en la consciència.

La religió s'ocupa de fer.
L'espiritualitat es refereix al Ser.

La religió alimenta l'ego.
L'espiritualitat ens fa transcendir.

La religió ens fa renunciar al món.
L'espiritualitat ens fa viure en Déu, no renunciar a Ell.

La religió és adoració.
L'espiritualitat és Meditació.

La religió somnia amb la glòria i el paradís.
L'espiritualitat ens fa viure la glòria i el paradís aquí i ara.

La religió viu en el passat i en el futur.
L'espiritualitat viu en el present.

La religió limita la nostra memòria.
L'espiritualitat allibera la nostra consciència.

La religió creu en la vida eterna.
L'espiritualitat ens fa conscients de la vida eterna.

La religió promet per després de la mort.
L'espiritualitat es trobar a Déu en el Nostre Interior durant la vida.

“No som éssers humans passant per una experiència espiritual...
Som éssers espirituals passant per una experiència humana...” •

COL·LABORACIONS

Una imatge DE CINE i “mil” paraules

Francesc Fernández

DEDICATÒRIA:

A les dones que llegeixin aquest article... I als homes, també.

*“Si no t’equivoques de temps en temps,
vol dir que no aprofites totes les teves oportunitats”*

WOODY ALLEN

Si us dic que una de las parts sabia el que passava i l'altra actuava ignorant, confiada perquè li convenia i perquè es beneficiava d'allò. Si dic que cap d'ells no volia ni pensar que la cosa acabés malament, no cregueu pas que us estic parlant dels dirigents i vigilants de les nostres caixes d'estalvis i dels nostres ignorants representants, fascinats per un plat de lleties, mentre els altres reben ara merescudíssimes indemnitzacions per col·laborar amb un pla mestre: “treure el diners als pobres per donar-los als rics” segons denuncia Costa Gavras al seu film *El Capital*, us heu passat un xic. Estic parlant de la darrera pel·lícula de Woody Allen.

Si us explico que una dona refinada, Blanchett, que ho ha perdut tot (enganyada, arruïnada, desnonada) va a refugiar-se a casa de la seva germana, aparellada amb un corpulent home sense cap educació, pensareu (perquè sou cinèfils experts), que estic parlant de *A Streetcar Named Desire*. Sí, ja sé que el personatge de Vivien Leigh a l'obra de Tennessee Williams es diu Blanche. Us torneu a equivocar: M'estic referint, un altra vegada, a **BLUE JASMINE**.

En definitiva, us estic parlant de la que, per a mi, és la pel·lícula més rellevant d'en Woody des de *Match Point* i que us recomano veure, mentre sigui la gran novetat, davant la major pantalla possible i amb la màxima definició d'imatge i so.

Si bé penso que tots els actors són especialment bons i creïbles als seus personatges, he de fer una menció molt especial de l'esbalaïdora interpretació de Cate Blanchett que està permanentment omplint la pantalla, representa a la dona (les dones) en situacions diferents a les que algunes van sentir-se reflectides. Aquesta immensa actriu passa de lo còmic a lo tràgic amb tots els electritzants matisos que queden entremig. No en va ha estat nominada als Premios Gotham i es mereix l'Oscar del proper any. Estàs convidat a posar-te a la pell del seu personatge.

Que cadascú triï la infidelitat que millor us representa: enganyar al cònjuge, especular al marge de la llei, aconseguir el pis de la teva parella, empaitar un empleat dèbil, deixar una parella que t'estima per una altra que et convé més, arruïnar propis i estranys, seduir i abandonar, ocultar el teu passat a la persona que vas a comprometre, tria la teva parella per que dóna la imatge per la teva ambició... So common with today's average person.

Tot “com la vida mateixa”: ja ens ho deia Serge Reggianni a la cançó “Las Mentides d'un Pare al seu Fill”:

*Em sembla, petit Simó, que fora ahir que m'arribaves a la cintura *Però ara ja m'arribes al cor, per a tu comença la batalla, *Acosta'm aquest alcohol, l'aiguardent, i deixa'm que et parli*

de la vida:

Veuràs que els amics mai es perden *Els fills no ens abandonen pas *Las dones no ens deixen *Sempre hi ha alegria sobre la terra *Mambrú no se'n va a la guerra *Ja va fer l'última, ja no hi ha guerres *Ningú no envelleix i tampoc creguis que anem a altres llocs en acabar. *Trobes l'amor sempre, dia rere dia *Les dones infidels només les trobes a les aquarel·les. *A la vida real elles ens amen, ens amen!! *Un home no és como un vaixell abandonat per les dones i els fills primer. *Les idees no ens abandonen. *El cor no es rendeix. *Seguiràs per bells camins de llibertat, com jo he fet. *I recorda sempre que t'estimo molt, que tu m'estimaves. *I que a ton pare l'horroritza dir cap mentida

[Traducció lliure i comprimida]

Creu-me: les coses no aniran millor mentre els dolents i els ximples plegats siguin la majoria absolutista en front els bons intel·ligents. •